

תת"ע 13265/07/19 - לביא קלו נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 13265-07-19 מדינת ישראל נ' לביא קלו
תיק חיצוני: 10152481940

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	לביא קלו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
החלטה	

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 7.10.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 31.7.19 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, עבירה מיום 9.3.18. ישיבת הקראה נקבעה ליום 7.10.19, אך המבקש לא התייצב לדיון, ובנסיבות בהן הוצג אישור מסירת הזמנה לדין אשר לא נדרש, נשפט המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס כספי.

בבקשה מיום 17.11.19 טען הנאשם, כי לא התקבל בביתו על ידו או על ידי מי מבני ביתו הודעה בדבר הדיון שהתקיים בעניינו.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הזמנה לדין נמסרה כדן (בסטטוס לא נדרש), ואין כל מקום להיעתר לבקשה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

בעניינינו, כפי שעולה מאישור המסירה בתיק בית המשפט, הזמנה לדין נשלחה למבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'. כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה

עמוד 1

הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)). בענייננו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו, ואין באמירה בעלמא (שאף לא נתמכה בתצהיר) כי "לא התקבל בביתו על ידו או על ידי מי מבני ביתו הודעה בדבר הדין שהתקיים" כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי.

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. " (עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון).

לפיכך, המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

אשר לעילת הביטול השנייה, שעניינה מניעת "עיוות דין" לנאשם, הרי שבענייננו, לבד מעתירה לאפשר למבקש "לשטוח את טענותיו בפני בית המשפט על מנת שגזר הדין שיינתן יהיה לאחר שמיעת עמדתו", לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראיתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין. לפיכך, בענייננו, לא נגרם למבקש עיוות דין בכך שהורשע שלא בנוכחותו מאחר ובטיעוניו לא הציג טענת הגנה אשר יש בה כדי להביא לזיכויו.

גם העונש שהושת על המבקש סביר ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין. משהגיש המבקש בקשה להישפט, בית המשפט אינו כבול לסכום הקנס המקורי, ומוסמך להטיל עונש בהתחשב במכלול הנסיבות והשיקולים השונים. בענייננו, כפי שעולה מטיעוני המאשימה לעונש, מדובר בנהג שצבר 19 הרשעות קודמות, מתוכן 5 הרשעות דומות, על כן בנסיבות העניין העונש שהושת על המבקש הולם וסביר.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, א' כסלו תש"פ, 29 נובמבר 2019, בהעדר
הצדדים.